

Předložená diplomová práce se věnuje problematice vyšších psychosociálních potřeb a konkrétně je zaměřena na potřebu sebepojetí. Cílem diplomové práce bylo pokusit se zjistit, proč ženy podstupují plastické estetické operace, z jakých pohnutek, co je tomu vede, nejvíce ovlivňuje a snažit se zachytit jejich charakteristiku.

Práce obsahuje dvě části, teoretickou a empirickou.

V teoretické části jsem se pokusila obecně charakterizovat základní aspekty potřeb u člověka, specifikovat problematiku vyšších psychosociálních potřeb, hlavně sebepojetí. Dále jsem se zabývala pojmy estetika, krása a ideál ženské krásy. Zohlednila jsem psychoterapeutické přístupy, jako jeden z možných způsobů řešení nespokojenosti se sebou samým a jako další možný způsob - estetickou chirurgii.

Pro empirickou část byla zvolena výzkumná metoda dotazníku, zaměřená na soubor 66 respondentek, které byly hospitalizovány na klinice plastické chirurgie ve FNKV v Praze a v soukromém sanatoriu plastické chirurgie v Kolíně. Výzkumný vzorek respondentek byl vybrán s ohledem na získání co možná nejširšího pohledu na celou problematiku daného tématu.

Cílem výzkumu bylo potvrdit nebo vyvrátit stanovené hypotézy. I když nelze na základě tak malého vzorku respondentek závěry zevšeobecňovat, dospěla jsem následujícím výsledkům: ženy nebyly spokojeny se svou vizáží, trpěly pocitů méněcennosti, i když podle jejich slov, jim tělesný nedostatek nebránil v navazování partnerských vztahů, přesto se rozhodly pro změnu prostřednictvím estetické chirurgie. Vesměs se jedná o ženy, pro které je důležité vypadat dobře, vykonávají prestižní povolání a očekávají, že po operaci budou sebevědomější, úspěšnější, že se jim změní život.